Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

31 юли 2020 година*

„Жалба за отмяна и искане за обезщетение — Публична служба — Договорно наети служители — Отказ за назначаване поради неспособност да се изпълняват служебните задължения — Срок за обжалване — Характер на абсолютна процесуална предпоставка —Просрочие — Изчисляване на срока — Определяне на датата, от която заинтересованото лице е могло да се запознае със съдържанието на решението — Явна недопустимост“

По дело T-272/19

TO, с местожителство в Брюксел (Белгия), за която се явява É. Boigelot, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска служба за външна дейност (ЕСВД), за която се явяват S. Marquardt и R. Spac, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна, първо, на решение на ЕСВД от 15 юни 2018 г., с което жалбоподателката е уведомена, че не отговаря на всички условия за назначаване на работа, предвидени в член 82 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз, и че не може да бъде назначена като договорно нает служител в ЕСВД, и второ, на решението на същата служба от 14 януари 2019 г., с което е отхвърлена жалбата ѝ по административен ред от 14 септември 2018 г., и от друга страна, за поправяне на вредите, които жалбоподателката твърди, че е претърпяла,

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: J. Svenningsen, председател, R. Barents, C. Mac Eochaidh, T. Pynnä (докладчик) и J. Laitenberger, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Определение

Обстоятелствата по спора

1 С решение от 15 юни 2018 г. органът, оправомощен да сключва договори за наемане на работа (наричан по-нататък „ООСД“) на Европейската служба за външна дейност (ЕСВД), уведомява жалбоподателката, кандидат за място за договорно нает служител в ЕСВД, че не отговаря на всички условия за назначаване на работа, предвидени в член 82 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „УРДС“), и че не може да бъде назначена като договорно нает служител в ЕСВД. ЕСВД изпраща това решение на жалбоподателката на личния ѝ адрес за електронна поща на 15 юни 2018 г.

2 На 14 септември 2018 г. жалбоподателката подава жалба по административен ред срещу това решение на основание на член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“). Тази жалба по административен ред е подадена по електронната поща от служебния адрес на адвоката на жалбоподателката, а копие от нея е изпратено на личния електронен адрес на жалбоподателката.

3 С решение от 14 януари 2019 г. ООСД на ЕСВД отхвърля жалбата по административен ред на жалбоподателката. ЕСВД изпраща това решение на жалбоподателката и на адвоката ѝ, първо чрез програмата Ares, система за обработване на документите, която позволява да се изпращат електронни писма на адресати, които не са членове на персонала на ЕСВД, на 14 януари 2019 г. в 17,46 ч., след това, същия ден в 17,52 ч. и в 18,05 ч. с електронно писмо.

4 На 15 януари 2019 г. в 8,40 ч. жалбоподателката изпраща на адвоката си електронно писмо относно това решение от същия електронен адрес, който ЕСВД използва за изпращане на посоченото решение и на решението от 15 юни 2018 г.

5 Няколко пъти с електронно писмо ЕСВД иска жалбоподателката да потвърди получаването на това решение на 14 януари 2019 г. в 17,52 ч. и в 18,05 ч., след това на 22 януари 2019 г. Тези писма остават без отговор.

Производството и исканията на страните

6 На 25 април 2019 г. жалбоподателката подава в секретариата на Общия съд жалбата, предмет на настоящото производство.

7 ЕСВД представя писмената си защита на 16 септември 2019 г.

8 С решение на председателя на Общия съд от 17 октомври 2019 г. настоящото дело е разпределено на нов съдия докладчик, който заседава в осми състав.

9 На 5 ноември 2019 г. жалбоподателката подава репликата си в секретариата на Общия съд.

10 ЕСВД представя дупликата си на 24 януари 2020 г.

11 На 14 февруари 2020 г. по предложение на съдията докладчик и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник на Общия съд, Общият съд поставя на страните писмени въпроси, като ги приканва да отговорят писмено.

12 Страните представят отговорите си на въпросите на Общия съд на 2 март 2020 г.

13 На 21 април 2020 г. по предложение на председателя на Общия съд на основание член 28 от Процедурния правилник Общият съд решава да препрати делото на разширен състав.

14 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 28 април 2020 г., жалбоподателката иска да се проведе съдебно заседание за изслушване на устните състезания. В определения ѝ срок ЕСВД не взема становище по искането за провеждане на съдебно заседание.

15 Жалбоподателката иска Общият съд:

– да отмени решение от 15 юни 2018 г., с което ООСД на ЕСВД я уведомява, че не отговаря на всички условия за назначаване, предвидени в член 82 от УРСД, и не може да бъде наета като договорно нает служител в ЕСВД,

– да отмени решение от 14 януари 2019 г. с което същият орган отхвърля жалбата ѝ по административен ред, подадена на 14 септември 2018 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“),

– да осъди ЕСВД да ѝ изплати различни обезщетения,

– да осъди ЕСВД да заплати съдебните разноски.

16 ЕСВД иска Общият съд:

– да отхвърли жалбата отчасти като недопустима и отчасти като неоснователна,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

17 В дупликата ЕСВД освен това изтъква, че жалбата е недопустима, тъй като е подадена след изтичане на срока за обжалване.

От правна страна

18 Съгласно член 126 от Процедурния правилник когато искът или жалбата е явно недопустим(а), Общият съд може по предложение на съдията докладчик във всеки един момент, без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение. В настоящия случай, тъй като счита, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, Общият съд решава да се произнесе, без да продължава производството, и то въпреки че жалбоподателката е поискала от Общия съд да проведе съдебно заседание (вж. в този смисъл определения от 24 септември 2008 г., Van Neyghem/Комисия, T-105/08 P, EU:T:2008:402, т. 21 и от 2 декември 2010 г., Апостолов/Комисия, T-73/10 P, EU:T:2010:495, т. 11).

19 В дупликата, без формално да повдига възражение за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник, ЕСВД за първи път изтъква, че обжалваното решение е съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г. и при това положение в съответствие с член 91, параграф 3 от Правилника тримесечният срок за обжалване, удължен с десетдневния срок поради отдаленост, е започнал да тече на 14 януари 2019 г. и е изтекъл на 24 април 2019 г. Поради това жалбата, подадена на 25 април 2019 г., е недопустима, тъй като е просрочена.

20 Следва да се припомни, че по силата на член 91, параграф 3 от Правилника срокът за подаване на жалба до Общия съд е три месеца от датата на връчване на решението, взето в отговор на жалбата по административен ред. Според член 60 от Процедурния правилник, „[п]роцесуалните срокове се считат за удължени еднократно с десетдневен срок поради отдаленост“.

21 На първо място следва да се отхвърли доводът на жалбоподателката, че основанието за недопустимост, посочено от ЕСВД в дупликата, е ново основание, недопустимо по силата на член 84 от Процедурния правилник.

22 Наистина, според постоянната съдебна практика сроковете за подаване на жалби по административен и по съдебен ред, предвидени в членове 90 и 91 от Правилника, са императивни и не могат нито да бъдат уговаряни от страните, нито да бъдат определяни от съда, който следва да провери, включително служебно, дали те са спазени. Тези срокове отговарят на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването (решения от 7 юли 1971 г., Müllers/Икономически и социален комитет, 79/70, EU:C:1971:79, т. 18 и от 30 януари 2013 г., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, т. 32; вж. също определение от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия, F-60/13, EU:F:2014:6, т. 36 и цитираната съдебна практика).

23 На второ място следва да се отбележи, че в жалбата си жалбоподателката не оспорва, че обжалваното решение е получено в нейната пощенска кутия и в тази на адвоката ѝ на 14 януари 2019 г. Така в жалбата тя обяснява, че „на 14 януари 2019 г. ООСД на ЕСВД е уведомил жалбоподателката и адвоката ѝ за решението си по жалбата по административен ред, подадена на 14 септември 2018 г.“ В становището си в отговор на въпросите на Общия съд жалбоподателката твърди, че „[с]тава въпрос само за информация относно датата, която е посочена в самото решение […], изобщо не и [за] получаването и запознаването с него“. В отговор на въпроса на Общия съд, приканващ я да „уточни на коя дата и по какъв начин е получила [обжалваното решение]“, жалбоподателката обаче обяснява, че това решение „ѝ е било изпратено по електронната поща […] на 14 януари 2019 г. в 18:04:43“.

24 ЕСВД смята също че обжалваното решение е било валидно съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г., така че срокът за обжалване е изтекъл на 24 април 2019 г., докато в становището си в отговор на въпросите на Общия съд жалбоподателката твърди, че срокът е изтекъл на 25 април 2019 г., деня, в който е подадена жалбата. Всъщност според жалбоподателката „[а]ко има желание [член 58, параграф 1, буква а) от Процедурния правилник] да произведе последиците си и да разкрие пълния си смисъл, трябва от него да се направи извод, че за изчисляването на срока за обжалване, актът се счита осъществен в деня, следващ деня, в който той е изпратен на длъжностното лице“ и „в случая при това положение първият възможен ден е 15 януари 2019 г., а не 14 януари 2019 г.“.

25 Становището на жалбоподателката в отговор на въпросите на Общия съд показва факта, че начинът, по който тя изчислява срока за обжалване, се основава на грешно тълкуване на член 58, параграф 1 от Процедурния правилник.

26 От една страна, член 58, параграф1, буква а) от Процедурния правилник предвижда, че „когато срок, определен в дни, седмици, месеци […], се изчислява от момента на настъпване на събитие или извършване на действие, денят, в който е настъпило това събитие или е извършено това действие, не се включва в срока“. От друга страна, член 58, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник предвижда, че „срокът, определен в седмици, месеци […], изтича в края на същия ден от последната седмица или в края на същото число от последния месец […] като деня или числото на настъпването на събитието или извършването на действието, от което се брои срокът“.

27 От практиката на Съда, установена в решение от 15 януари 1987 г., Misset/Съвет (152/85, EU:C:1987:10, т. 7 и 8), следва, че обратно на това, което твърди жалбоподателката, няма противоречие между член 58, параграф 1, буква а) и член 58, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник. Безспорно срокът започва да тече едва в края на деня на съобщаването. Независимо от това обаче, когато срокът за обжалване се брои в месеци, той

изтича в края на деня, който в посочения в срока месец има същото число както деня на съобщаването (определение от 12 май 2009 г., CHEMK и KF/Съвет и Комисия, T-190/08, непубликувано, EU:T:2009:154, т. 21).

28 В случая, ако обжалваното решение е валидно съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г., тримесечният срок за обжалване е започнал да тече на 15 януари в 00,00 ч. и е изтекъл на 14 април в полунощ. Удължен с десетдневния срок поради отдалеченост, срокът за обжалване следователно е изтекъл на 24 април в полунощ. Поради това подадената на 25 април 2019 г. жалба е просрочена.

29 Ето защо на трето място трябва да се провери дали е установено, че обжалваното решение е валидно съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г.

30 Във връзка с това следва да се отбележи, че при хипотезата, че е сгрешила при изчисляването на срока за обжалване, жалбоподателката оспорва, че съобщаването е валидно направено на 14 януари 2019 г. Според жалбоподателката моментът, в който се е запознала ефективно с изпратеното по електронната поща обжалвано решение, би трябвало да бъде определящ за датата на уведомяването. А тя „вероятно“ се запознала с това електронно писмо едва на 15 януари 2019 г. сутринта.

31 Освен цитираната по-горе в точка 22 съдебна практика следва да се припомни, че страната, която се позовава на пропускането на срок, а именно в случая ЕСВД, трябва да докаже на коя дата е започнал да тече този срок (решение от 5 юни 1980 г., Belfiore/Комисия, 108/79, EU:C:1980:146, т. 7; вж. също решение от 30 януари 2013 г., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, т. 33 и цитираната съдебна практика). Ако не ѝ е възможно да докаже напълно това, оставащото съмнение относно момента, в който срокът за обжалване е започнал да тече, трябва да е в полза на жалбоподателя (вж. в този смисъл решения от 5 юни 1980 г., Belfiore/Комисия, 108/79, EU:C:1980:146, т. 7 и от 9 юли 2020 г., Комисия/НМ, C-70/19 P, непубликувано, EU:C:2020:544, т. 123).

32 Доказването, че адресатът на решение е могъл да се запознае надлежно с него, може обаче да се изведе от различни обстоятелства, по-конкретно когато съответната институция се основава не на обикновени косвени доказателства, а на факти и доказателства, включително представените от заинтересованото лице, сочещи, че като адресат то е получило на електронния си адрес писмо и че най-вероятно е могло да го отвори и надлежно да се запознае с това решение (вж. в този смисъл определение от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия, F-60/13, EU:F:2014:6, т. 44). Всъщност според съдебната практика естеството на фактическите обстоятелства, на които се позовава страна по делото, може да е такова, че да наложи на другата страна да даде обяснение или обосновка, при липсата на които може да се заключи, че изискванията относно тежестта на доказване са изпълнени (вж. решение от 17 ноември 2016 г., Fedtke/ЕИСК, T-157/16 P, непубликувано, EU:T:2016:666, т. 39 и цитираната съдебна практика).

33 С оглед на изложеното дотук Общият съд трябва да провери дали е установено, че срокът за обжалване не е бил изтекъл в момента на подаването на жалбата по настоящото дело, а именно на 25 април 2019 г., какъвто би бил все пак случаят, ако обжалваното решение е било валидно съобщено на жалбоподателката на 14 януари 2019 г.

34 В това отношение съобщаването с препоръчано писмо с обратна разписка, предвидено в член 26, трета алинея от Правилника, е валиден способ за съобщаване. В настоящия случай ЕСВД е решила да не използва този способ. Този способ обаче не е единствената възможност за съобщаване на административни решения (вж. в този смисъл определения от 16 декември 2010 г., AG/Парламент, F-25/10, EU:F:2010:171, т. 38 и от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия, F-60/13, EU:F:2014:6, т. 42).

35 Именно когато администрацията приема подаването по електронната поща на жалба по административен ред на основание на член 90, параграф 2 от Правилника, в случая от служебния електронен адрес на адвоката на жалбоподателката, като копие е изпратено на нейния личен електронен адрес, законосъобразно е, с оглед на направения от самото заинтересовано лице избор на този способ за комуникация, тази администрация да може в приложение на принципа на еднаквите изисквания за форма да съобщи отговора си на заинтересовано лице също чрез писмо, изпратено от електронния адрес на ООСД или чрез програмата му за управление на електронната поща, в случая чрез програмата Ares, на електронните адреси на тази жалбоподателка и на нейния адвокат (вж. в този смисъл определение от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия, F-60/13, EU:F:2014:6, т. 43).

36 От друга страна, от принципа на представителството следва, че когато жалба по административен ред е подадена от адвокат от името на лице, което той представлява, съобщаването на отговора на този адвокат е равностойно на съобщаване на това лице (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 6 май 2009 г., Sergio и др./Комисия, F-137/07, EU:F:2009:46, т. 125).

37 Все пак, за да бъде решение валидно съобщено по смисъла на разпоредбите от Правилника, то трябва не само да е съобщено на неговия адресат, но и той да е бил в състояние надлежно да се запознае със съдържанието му (решение от 15 юни 1976 г., Jänsch/Комисия, 5/76, EU:C:1976:92, т. 10; вж. също решение от 30 януари 2013 г., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, т. 34 и цитираната съдебна практика).

38 Следва да се отбележи, че само по себе си изпращането на писмо по електронна поща не гарантира, че то действително е получено от неговия адресат. Всъщност възможно е електронното писмо да не е стигнало до него по технически причини. Освен това е възможно, дори когато електронно писмо действително стигне до своя адресат, това да не стане на датата, на която е изпратено (решение от 8 октомври 2008 г., Sogelma/AER, T-411/06, EU:T:2008:419, т. 77; в този смисъл вж. също решения от 28 ноември 2013 г., Gaumina/EIGE, T-424/12, непубликувано, EU:T:2013:617, т. 40 и от 7 декември 2018 г., GE.CO.P./Комисия, T-280/17, EU:T:2018:889, т. 51, непубликувано).

39 В случая ЕСВД е установила, че е изпратила обжалваното решение на жалбоподателката и на нейния адвокат на 14 януари 2019 г., едновременно по електронната поща и чрез програмата Ares.

40 От представените от ЕСВД доказателства се установява също че службите ѝ са използвали за изпращането на обжалваното решение на жалбоподателката същия електронен адрес като този, използван преди това за изпращането на решението от 15 юни 2018 г., предмет на жалбата по административен ред на жалбоподателката, и че те не са допуснали грешка при попълването на този адрес. От друга страна, ЕСВД използвала същия електронен адрес за адвоката на жалбоподателката като адреса, от който този адвокат е подал от името на жалбоподателката жалбата по административен ред от 14 септември 2018 г. От това следва, че електронните адреси, използвани от ЕСВД за изпращането на обжалваното решение, са били валидни.

41 Както вече беше посочено по-горе в точка 23 жалбоподателката не оспорва, че в случая получаването на обжалваното решение е станало моментално и следователно е съвпаднало с момента на изпращането му на 14 януари 2019 г., в нейната електронна пощенска кутия и в тази на нейния адвокат. Така в отговор на въпроса на Общия съд, който я приканва да „уточни на коя дата и по какъв/какви способ(и) е получила [обжалваното решение]“, жалбоподателката обяснява, че това решение „ѝ е било изпратено по електронна поща […] на 14 януари 2019 г. в 18:04:43 ч.“.

42 От съдебната практика, припомнена по-горе в точка 37, следва, че за да бъде решение валидно съобщено по смисъла на Правилника, не трябва адресатът му действително да се е запознал със съдържанието му, а да е имал възможност да се запознае надлежно с него. В това отношение доказването, че адресатът на решение не само го е получил, но и е имал възможност да се запознае надлежно с него, може да се изведе от различни обстоятелства (определение от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия, F-60/13, EU:F:2014:6, т. 44).

43 Така в определение от 14 януари 2014 г., Lebedef/Комисия (F-60/13, EU:F:2014:6, т. 45—48), Съдът на публичната служба отбелязва, че жалбоподателят е имал възможност да провери служебната си пощенска кутия, че е получил съответното електронно писмо и че е имал възможност да го отвори и да се запознае надлежно с него, дори ако е решил да не го отваря в този момент.

44 В случая следва да се отбележи, че решението на ООСД на ЕСВД от 15 юни 2018 г., предмет на жалбата по административен ред на жалбоподателката, също ѝ е било изпратено с електронна поща на същия адрес. Пак същия електронен адрес е използвала жалбоподателката, за да изпрати на адвоката си на 15 януари 2019 г. в 8,40 ч. писмо, в което посочва, че се е запознала с обжалваното решение.

45 Следователно доказателствата, представени от страните на Общия съд, показват, че жалбоподателката не само не посочва техническа пречка за получаването или за проверката на разглежданите електронни писма от ЕСВД, но и е имала възможност да провери личната си електронна пощенска кутия, и че преди и след съобщаването на обжалваното решение е използвала тази пощенска кутия за контактите си с ЕСВД и със своя адвокат.

46 От това следва, че ЕСВД представя достатъчно фактически обстоятелства, които показват, че обжалваното решение е било съобщено на жалбоподателката и на нейния адвокат на 14 януари 2019 г. и че жалбоподателката е имала възможност да се запознае със съдържанието на това решение още на тази дата.

47 По-точно жалбоподателката не оспорва, че тя и нейният адвокат са имали възможност да се запознаят с обжалваното решение на 14 януари 2019 г. Напротив, тя поддържа, че не може да бъде упреквана за това, че не е проверила пощенската си кутия вечерта на 14 януари 2019 г., или нейният адвокат да бъде упрекван, че не е предприел никакви действия още същата вечер след получаването на това писмо по електронната поща, като по този начин приема, че такава възможност е съществувала.

48 Тя обаче изтъква, че „вероятно сутринта на 15 януари в 8,40 ч. тя се е запознала с (една част, тоест с последната страница на документа) писмото, което ѝ било изпратено по електронната поща в личната ѝ пощенска кутия в края на предния ден“.

49 Както беше припомнено по-горе в точка 42, фактът, че жалбоподателката твърди, че е вероятно да се е запознала действително със спорното електронно писмо чак на 15 януари 2019 г. сутринта, все пак не е от решаващо значение за определянето на началния момент на този срок. От отговора на жалбоподателката се установява, че тя се основава на неправилно тълкуване на съдебната практика, според която датата на действителното запознаване с решението е от решаващо значение за установяването на датата на съобщаването. Както обаче беше припомнено по-горе в точка 42, за да бъде решение надлежно съобщено по смисъла на Правилника, не трябва неговият адресат действително да се е запознал със съдържанието му, а да е имал възможност да се запознае надлежно с него.

50 Всъщност, ако се възприемат доводите на жалбоподателката, това би означавало да се признае, че при съобщаване на решение, без да се поиска обратна разписка, адресатът има право да избере на коя дата е имал възможност да се запознае надлежно със съдържанието му (вж. в този смисъл решение от 29 ноември 2018 г., WL/ERCEA, T-493/17, непубликувано,

EU:T:2018:852, т. 63). Принципът на правната сигурност обаче не допуска началото на срока за обжалване да бъде оставено на разположение на една от страните (определение от 16 декември 2010 г., AG/Парламент, F-25/10, EU:F:2010:171, т. 51).

51 Тъй като жалбоподателката твърди, че в момента на твърдяното съобщаване, а именно на 14 януари 2019 г. в 18,05 ч., тя или нейният адвокат изобщо не са били длъжни да проверят пощенските си кутии, следва да се отбележи, че няма общоприложим часови интервал, през който решение може да бъде валидно съобщено и извън който съобщаването не е валидно.

52 Първо, според цитираната по-горе в точка 37 съдебна практика само обстоятелството, че адресатът има възможност да се запознае надлежно със съдържанието на решение, което му е съобщено, характеризира уведомяването. Според това определение фактът, че такова уведомяване става сутрин, по обед, вечер или дори през нощта, няма значение. Ако адресатът има възможност да се запознае надлежно със съдържанието на решение, което му е съобщено, късно вечерта, той е уведомен за това решение в този момент. Ако адресатът има възможност да се запознае надлежно със съдържанието на решението едва на другия ден или по-късно, той е уведомен за това решение едва в този момент.

53 Второ, Общият съд отбелязва, че не би било възможно да се установят с необходимата правна сигурност часови интервали, през които ще се счита, че уведомяването е валидно, и да се изключат други часови интервали. Наистина достъпността на потенциалните адресати и възможността им да влязат в интернет могат да варират значително. В това отношение следва да се подчертае, че законодателят е решил да определи сроковете в дни, в седмици и в месеци, а не в часове, което свидетелства, че той не придава голямо значение на осъществяването на уведомяването в определен часови интервал.

54 Трето, не би било логично да се определи такъв часови интервал за уведомяване чрез писмо по електронната поща, след като уведомяване с препоръчано писмо по принцип може да се осъществи по всяко време през деня. Всъщност графикът за доставяне на препоръчаните писма зависи преди всичко от организацията на пощите. За осигуряването на максимални шансове за възможността за ефективно доставяне на препоръчаните писма, разнасянето рано сутрин и в края на деня поне понастоящем не са необичайни. Въпросът дали часовият интервал е подходящ или не, не е определящ при преценката на валидността на уведомяването, след като адресатът получава документа, за който трябва да бъде уведомен.

55 В това отношение от член 58, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник следва, че когато става въпрос за актове, които трябва да се съобщят, срокът за обжалване започва да тече от края на деня на уведомяването, независимо от часа, в който е осъществено уведомяването за обжалвания акт (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 15 януари 1987 г., Misset/Съвет, 152/85, EU:C:1987:10, т. 7 и определение от 11 юни 2020 г., GMPO/Комисия, C-575/19 P, непубликувано, EU:C:2020:448, т. 30).

56 На последно място и като се приеме, че получаването на обжалваното решение в случая е установено (вж. т. 23 40 и сл. по-горе), единствено пречки, свързани с положението на жалбоподателката и на адвоката ѝ, попречили им да се запознаят с обжалваното решение на 14 януари 2019 г., след като са го получили, биха могли да оспорят изводите, че те са имали и възможност да се запознаят надлежно с него на тази дата. Като се вземат предвид изложените от ЕСВД фактически обстоятелства относно уведомяването за обжалваното решение на жалбоподателката и на адвоката ѝ с електронни писма и чрез програмата Ares, както и фактът, че в случая получаването на обжалваното решение е установено, жалбоподателката би трябвало да посочи евентуалните причини, поради които нито тя, нито адвокатът ѝ са имали възможност да се запознаят надлежно с обжалваното решение, получено на 14 януари 2019 г. (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 17 ноември 2016 г., Fedtke/ЕИСК, T-157/16 P, непубликувано, EU:T:2016:666, т. 41).

57 Жалбоподателката обаче не направи никакво уточнение в това отношение въпреки поставените от Общия съд въпроси. Напротив, тя само обясни, че „вероятно“ се е запознала с писмата, изпратени по електронната поща от ЕСВД, едва на 15 януари 2019 г. и че счита, че не е била длъжна да проверява пощенската си кутия преди този момент. Освен това не оспорва, че към този момент е била представлявана от адвокат, който е получил писмото, изпратено от ЕСВД по електронната поща на същата дата, 14 януари 2019 г.

58 Поради това и като се вземе предвид припомненото по-горе в точки 31 и 32, Общият съд приема, че с оглед на представените от ЕСВД доказателства и липсата на каквото и да е представено от жалбоподателката доказателство, установяващо, че тя и адвокатът ѝ са били възпрепятствани да се запознаят надлежно с писмата, получени на 14 януари 2019 г. по електронната поща, следва да се приеме, че ЕСВД е изпълнила изискванията във връзка с тежестта на доказване. Следователно е установено, че жалбоподателката не само е получила обжалваното решение на 14 януари 2019 г., но и е имала възможност да се запознае надлежно с него на тази дата.

59 Следва да се приеме, че обжалваното решение е било валидно съобщено на жалбоподателката по смисъла на припомнената по-горе в точка 37 съдебна практика на 14 януари 2019 г.

60 При тези обстоятелства в приложение на обяснения по-горе в точки 26—28 начин на изчисляване на срока подадената на 25 април 2019 г. жалба е просрочена.

61 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли като явно недопустима.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателката е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на ЕСВД.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като явно недопустима.

2) Осъжда ТО да заплати съдебните разноски.

Съставено в Люксембург на 31 юли 2020 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
J. Svenningsen